

Список використаних джерел

1. Мозгова В. А. Поняття та особливості злочинності неповнолітніх / В. А. Мозгова // Юридичний вісник. - 2014. - №2 (31). - С. 142-147.
2. Служба пробації: концепція, засади діяльності, організаційна структура (сайт Д. Ягунова) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://dmytro-yagunov.at.ua/publ/1-1-0-2>.
3. Пробація в Україні [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://proba1.iop.a1.ua/ip^ex/Ы181_e_'^0-27/

Пилипишак О.Л., слухач магістратури Інституту кримінально-виконавчої служби; Науковий керівник: *Тимошенко Ю.П.*, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін Інституту кримінально-виконавчої служби, кандидат юридичних наук, доцент

ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИДАЧІ ОСОБИ (ЕКСТРАДИЦІЙНИЙ АРЕШТ)

Уперше термін «екстрадиція» (франц. *>extradition* - латів. *>ex* з, поза + *>traditio* передача) ввійшов у обіг завдяки Франції, де було офіційно вжито в декреті від 19 лютого 1791 року, яким регламентувалися окремі процедури видачі осіб. Екстрадиція - передача підозрюваних, обвинувачених чи підсудних осіб державою, на території якої вони перебувають, іншій державі (на її вимогу) для притягнення їх до кримінальної відповідальності та покарання.

Як зазначала С.С. Нестеренко, зростання злочинності в сучасному світі вимагає вжиття різноманітних засобів боротьби з нею. Внаслідок чого держави вимушені об'єднувати свої зусилля у протидії злочинним проявам. Екстрадиція виступає одним із важливих та ефективних правових інструментів у боротьбі зі злочинністю на міжнародному рівні [1].

З часів здобуття Україною незалежності, питання щодо екстрадиції знайшло своє досконале вирішення з прийняттям нового кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року. В статті 584 цього кодексу на законодавчому рівні розкрито всі положення якими керуються компетентні органи які здійснюють діяльність в цій сфері [2].

Єдиною підставою застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою для забезпечення видачі особи (екстрадиційний арешт) є надходження відповідного запиту компетентного органу іноземної держави про видачу особи за доручення або зверненням центрального органу України. Ініціювання застосування такого запобіжного заходу покладається на прокуратуру. Клопотання про застосування запобіжного заходу подається винятково у письмовій формі.

Матеріали, що подаються слідчому судді, мають бути перекладені державною мовою або іншою мовою, передбаченою міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Закон встановлює, що при вирішенні питання про застосування екстрадиційного арешту слідчий суддя керується положеннями цього Кодексу та міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

У разі якщо особа, щодо якої вирішується питання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою для забезпечення видачі особи (екстрадиційний арешт), не володіє державною мовою, їй забезпечується участь перекладача.

Строк тримання особи під вартою відповідає строку дії ухвали слідчого судді й не може перевищувати шістдесяті днів (ч. 1 ст. 197 КПК). Строк тримання під вартою обчислюється з моменту взяття під варту, а якщо взяттю під варту передувало затримання, - з моменту затримання. Строк тримання під вартою може бути продовжений слідчим суддею [3].

В «Європейській конвенції про видачу правопорушників» зазначено, що уряди які підписали цю Конвенцію, будучи членами Ради Європи, враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами, вважаючи, що ця

мета може бути досягнута шляхом укладання угод та здійснення спільних дій у галузі права, вважаючи, що прийняття однакових правил, які стосуються видачі правопорушників, може сприяти цій діяльності по уніфікації, погодилися про таке... а саме виконувати всі (32 статті) які зазначенні в Конвенсії [4].

Підсумовуючи сказане вище, необхідно зазначити, що екстрадиційний арешт у наш час відіграє вирішальну роль у процесі здійснення процедури екстрадиції, як важливого інституту міжнародного і процесуального права та розвитку співробітництва держав у протидії злочинності. Додатково слід зазначити, що нормативно-правове регулювання екстрадиційного арешту на внутрішньодержавному рівні в Україні знаходиться в початковій стадії та переживає період інтенсивного розвитку. Разом з цим, потребують негайного вирішення питання нормативно-правового закріплення цих положень у національному законодавстві та вироблення державної концепції з розвитку міжнародного співробітництва у правоохоронній сфері.

Список використаних джерел

1. Історичний розвиток інституту екстрадиції / С.С. Нестеренко // Актуальні проблеми держави і права. - 2009. - Вип.48. - С. 350-354.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 №4651 - VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.

3. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://jurists.org.ua/criminal-law/4812-naukovo-praktichniy-komentar-do-st-5> 84-krimnalnogo-procesualnogo-koдексу-ukrayini .html.

4. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13.12.1957 // Офіційний вісник України від 16.07.2004 - 2004. - №26. - С. 223.